

כל מי שנגע בפרשת רחל הלר

יצא נכגע - עכשיו נוספים עוד קורבנות

המשך ההקלה

נבות, עדה-מדינה, שהסתכסך עם מרקוס בבוקר יום השיחור. הוא רצה לקבל תדריך על השיחור ולצלם את האזהרה לברנס. מרקוס דחה אותו בגסות. רק שיחת-טלפון עם ניצב צבי שור הסדירה את העניינים בין השניים. נבות צילם את האזהרה לברנס ויצא לשיחור. בהפי סקה בשיחור הוא ראה את מרקוס מגיע, אך לא צילם אותו, מכיוון שחשב שזה אינו חלק מהשיחור.

וחיוקו את רוחה. לצידה של מרים ברנס ישבו בעלה הישיש, שני בניה, שימעון ומרדכי, וגם קצין המיטרה-בדימוס עזרא גולדברג. אך השופטים הכזיבו את תיקוות שתי הנשים ומישפחותיהן. איש לא יצא מרוצה מפסק-הדין. אפילו יהודה אלבו, קצין המיטרה שנאשם יחד עם מרקוס בעדות שקר ויצא זכאי לפי דעת כל שלושת השופטים, לא היה מאושר. השופטים אמנם קיבלו את גירסת סניגורו אמנון זיכרונני, כי מרקוס שהיה במקום השיחור רק לרגע קט, ויתכן כי דווקא ברגע זה יצא אלבו לעשות את צרכיו מתחת הגשר הקרוב ולא ראה את מרקוס, אך הם הותירו בספק גדול את הפותו ונקיון-כפיו.

מאסר על תנאי

הטיל בית-המשפט על שאול מרקוס, שהורשע בעבירה של עדות-שקר במישפטו של עמוס ברנס, מרקוס טען כי סבל שבע שנים מעלילות שהכפישו את שמו וגרמו לו סבל.

אמו של עמוס ברנס קיוותה כי בית-המשפט יפסוק שמרקוס שיקר במישפטו של בנה. היא ציפתה שהשופטים יקבלו את עדותו של ברנס כי מרקוס הופיע לפתע בעת השיחור, הפליא בו את מכוניו והכריח אותו לסיים את השיחור המפוברק. פסק-דין כזה היה פותח לפני ברנס פתח למישפט חוזר, ומאפשר לו להוכיח את הפותו.

עניינה של שתי הנשים הביעו סבל ודאגה ובלבין היו תיקוות נוגדות. אשתו של שאול מרקוס קיוותה כי השופטים יזכו את בעלה מאשמת עדות-שקר, וישחררו אותם מסיט מתמשך של שבע שנים. הרור דף את בעלה ואת בני-המשפחה.

נגד העיתונאים

יצאו שרה מרקוס ושתי בנותיה, שושני וסביונה, במרידות רבה פרטו את כל העוולות שנעשו למישפחה, בעוד שעמוס ברנס הוצג בעיתונים כגיבור טראגי.

חשש שמישהו אחר יקבל מעמד של עדה-מדינה, והוא ימצא את עצמו על ספסל-הנאשמים. השופטים ציינו את הדברים המזוהים שהוא עשה בזמן השיחור. הוא הכין לעצמו זיכרון-דברים למקרה שברנס יזוכה, וכאשר הורשע בדין, השמיד את זכרון-הדברים. לדבריו הוא קיווה כי "השיחור ידפוק" כיוון שחשב כי יהודה אלבו אינו החוקר המתאים לאדם כמו ברנס. למרות הכל החליט בית-המשפט להאמין לעדותו.

של השופטים כי מרקוס לא תיכנן מראש את עדות-השקר שלו אלא נקלע אליה באקראי, בתגובה אימפולסיבית וקלת-דעת, לא יכלה לפצות את מרקוס. הוא פשט זה מכבר את מדי, פתח מישרד עורכי-דין בירושלים. הרשעה בעדות-שקר עלולה לפגוע בקאריירה המיקצועית שלו ולהטיל כתם על אישיותו.

עדות לא מהימנה

עמוס ברנס ומישפחתו התאכזבו קשות מפסק-הדין. גם הרשעתו המיר-חלת של מרקוס לא קידמה את מישפטו החוזר של ברנס. השופטים קבעו כי מרקוס נכה רק זמן קצר מאוד בעת השיחור, לא נקט באלימות, ולביקרו לא היתה כל השפעה על מהלך השיחור. גם אילו הודה מרקוס, בעת מישפט ברנס, כי ביקר בשיחור, לא היה בכך להשפיע על תוצאת המישפט. השופטים קבעו פה-אחד כי עדותו של ברנס במישפט מרקוס לא היתה מהימנה, וכי סיפורו על המכות העזות שהנחית בו מרקוס אינו אלא שקר. בית-המשפט התייחס לעדותו של עוזי

רק השופט מאיר וילנסקי זיכה את מרקוס, ולא האמין לעדותו של נבות. את הסיוע לדברי נבות מצא בית-המשפט פט בעדותו של נוסף נוסף מצות צלמי השיחור, עובדיה ישראלי. העד זכר כי באחד משלבי השיחור ראה את מרקוס מגיע למקום. אומנם הוא נזכר בכך רק אחרי שיחת-טלפון ארוכה שניהל עם נבות, אבל זה הספיק כדי לשמש סיוע. קללת רחל הלר, שהפכה לאגדה ופגעה בכל מי שקשור לפרשה, הפילה הפעם קורבן נוסף, שלא היה קשור כלל למישפט המקורי. יעקב קדמי, היום שופט בבית המישפט המחוזי בתל-אביב, עמד לקבל בשנת 1974 את תפקידו של ניצב צבי שור כראש-אגף-החקירות במישפחה. לדברי